

Primăveri rebele

Ursu Marian Florentin

PRIMĂVERI REBELE

de Marian Florentin Ursu

*

Cât îmi lipsești acum în prag de despărțire,
Iubita mea cu umeri albi și ochii goi !
Ieri mai umpleam prăpăstii cu o amintire,
Singurătatea cu câmpiile de flori

Te dăruiai intens în primăveri rebele
Și te iubeam acut, imens și abisal,
Tristețea ta ceda fatal tristeții mele
Și mă strigai timid din turnul tău oval

Acum absența ta din nou mă înconjoară
Și fluturi neperechi se mistuie în zbor
Iar când cireșii lumii sunt jefuiți în vară,
Toți barzii din cetate se sinucid de dor

Eu sângerez când ochii tăi mă săgetează
Și în adio se preface-un bun rămas
Dar te condamn să mă invoci când se-noptează,
Să mă repet cu tine-n fiecare ceas,

Te mai blestem definitiv la primăvară
Și te condamn sublim la florile de tei
Să mă dorești acut prin lanuri de secară
Și mâine și acum, și-n ziua cea de ieri

Eu nu mai am acum prea multe interese
Dar explodează toți salcâmi prin livezi
Și te găsesc plângând în dimineți intense
Când ochii tăi devin din ce în ce mai verzi

Sunt un soldat înfrânt de primăveri promise,
Cel mai învins nebun de propriul său complot
Dar încă te mai vreau pe câmpul de narcise
Și cel mai mult acum, aici și peste tot,

Mi-e teamă doar de vârsta care mă-mpresoară,
De tine când te pierzi prin floarea de cais,

POEZII ONLINE

De paradoxul ce mă face-n primăvară,
Eternul invincibil, și veșnicul învins !